

No. 30. }

28de Juli 1889.

{ 15de Marg.

Et lykkeligt Uheld.

(Overfat af —e—n).

For over 100 Aar siden var der stor Glæde paa et Herresæde over i England, da den unge Leonard Weston, Arving til de store Godser og tilhørende Kulgruber, efter hæderlig at have endt sine Skoleaar, vendte tilbage til sit Hjem, hvor hans Moder levede som Enke hos sin Broder, den nuværende Besiddet af Eiendommen. Der blev holdt store og lystige Jagt-feststaber, ved hvilke der blev drukket og spist efter en stor Maalestof. Ved et af disse taltes der om en Mand, William Watson, en simpel Kulgraver, der — hvad man var meget oprørt over — mente sig kaldet til at prædike for de andre Kulgravere.

“Har De givet Deres Tilladelse?” spurgte man den gamle Godseier.

Nei, han havde ingen Tilladelse givet. — “Men De ved det dog,” vedblev man, “at mange af Folkene ikke mere gaar paa Kroen og heller ikke bander eller gaar til Hænkampe om Søndagen, og gjør disse andre Ting, som hører til den ny Hellighed. Disse Karle bilder sig ind, at de ogsaa har en Sjel, der kan gaa fortabt eller blive salig. Det er en total Omvæltning, det gaar aldrig an, og bag det hele staar denne Watson.”

Den unge Leonard havde ofte hørt tale om de religiøse Bevægelser i England, men altid paa samme spottende Maade; de var imidlertid aldrig før komne ham saa nær. Han fik nu vide, at Watson, en ellers skikkeligt og dygtig Mand, hver Aften samlede endel af sine Medarbejdere til Sang og Bøn og Prædiken i en Hytte paa Kirkegaarden, som var ubeboet, fordi det

hed sig, at det spogte i den. At dette skete uden hans Onkels Tilladelse, oprørte den unge Mand i hoi Grad, og han aftalte derfor med nogle andre unge Mænd, at de i Forening skulde gjøre Ende paa dette Uvæsen, der, som han og alle mente, kun vidnede om et oprørst Sind, der kunde blive farligt. Næste Søndag blev fastsat til Hovedslaget; Leonard havde forud sikret sig endel af de andre Grubearbejderes Hjælp ved paa Kroen at traktere dem med et helt Fad stærkt M. Til den bestemte Tid hen ad Aften drog altsaa en vild Skare af disse, bevæbnede med Ører og Hækker, over Kirkegaarden og omringede det ensomme lille Hus, hvorfra Salmesang lod ud i den forud saa stille Aften. Nu blev Sangen voldsomt afbrudt af vilde Hyl, medens Fredsforstyrterne brød ind gennem Døre og Vinduer og fordrev de forskædede Tilhørere. Kun Watson blev greben og slæbt afsted.

"J Vandhullet med ham, han kan trænge til en Afkjøling," raabte de, medens Leonard og hans Venner stod paa Kirkegaardsmuren og opmuntrede dem med Vittigheder og raa Spøg.

Det var en dyb, mudret Dam, i hvilken de vilde kaste Watson, og han havde ikke megen Udset til at komme op af den, naar han først var i den. Taalmodig som et Lam lod han sig føre derhen; men i det Dieblit, de vilde kaste ham ned, gjorde han sig fri med en hæmpemæssig Anstrengelse, og nu begyndte et Bæddeløb, der søgte sin Lige. De halvdrukkne Mennesker var snart langt bagefter; men nu kom Leonard og hans Venner til med sine

friske Kræfter og satte afsted efter Flygtningen. "Halloh!" skreg de, som var det en Ræv, de jagede, og mere end en Gang var Leonard tæt ved ham, og kun Watsons større Kjendskab til Egnen gjorde det muligt for ham at sno sig bort fra sin Forfølger. Endelig naaede Jægeren og den jagede en rivende Flod, som den sidste øieblikkelig sprang ned i, og trods de Stene og Forbandelser, der blev sendte efter ham, naaede han den anden Bred og forsvandt i Krattet.

Det var en mindeværdig Aften. Grubefolkene drak lygtig for at fejre sin Seir, men den største Ære faldt dog paa Leonard. "En saa energisk Handling havde jeg dog ikke tiltroet min raske Søster søn," sagde hans Onkel beundrende, medens dennes Søster med tilfredsstillt Moderstolthed svarede: "Jo, det er, som jeg altid har sagt, hvad min Leonard begynder paa, skal han nok fuldføre."

Dg virkelig havde han ogsaa faaet sat igjennem, at Watson ikke mere vendte tilbage, og ingen anden kom i hans Sted; ja de Familier, som havde sluttet sig til ham, udvandrede, saa det var virkelig lykkelig ham fuldstændig at neddempe det kristelige Liv, der var vaagnet der paa Stedet.

Leonard blev Officer, og i de forskellige Garnisoner havde han blandt andre Helttegjeringer ogsaa rost sig af denne og høstet Berømmelse derfor. Nu var han imidlertid efter flere Mars Forløb over i Amerika og stod vestenfor Massachusetts paa en meget ensom Yoerpost, der skulde forsvares baade mod de Forenede Stater, der den Gang havde gjort Oprør og vilde

Barnlige Betragtninger.

løsrive sig fra England, og mod Indianerne. Vinteren nærmede sig, men den lovede Proviant udeblev.

Den Overstkommmanderede havde sendt flere Patruljer ud for at skaffe sig Underretning, men disse kom tilbage

med den ubestemte Esterretning, at den engelske Armee trak sig tilbage. Nu kaldte han sin kjælte Løitnant Leonard Weston frem og paalagde ham at drage til den nærmeste Nølsgaard og der hos den trofaste Engländer Morrison faa grundig Bøstet om Sagernes Stilling. "De ser her Kortet," sagde hans Foresatte til ham. "Jeg kan ikke give Dem det med, da jeg intet andet har; men mærk Dem det nøie, Gaarden ligger lige østlig; her er Stien, der de hvide Bjerge og der begge Dalene." Weston saa det alt og tog Afsted. (Forts.)

Et Ord i rette Tid.

Et ungt Menneske drev en Flok Kvæg til en Nabogaard. Da nogle af Dyrene var meget uregjerlige, brød han ud i en affhyelig Sværgen og Forbandelse. I samme Øjeblik ved en Fremmed forbi og hørte de ugudelige Ord. Han holdt stille og sagde til Gudsbespotteren: "Min Ven, disse Dyr har ingen uødelig Sjæl og kan derfor ikke blive fordømte; men du, du har en Sjæl, og dine Forbandelser vil falde tilbage paa dit eget Hoved."

Derpaa red den Rejsende videre. Men i den unge Mands Hjerte var Ordene trængt saa dybt ind, at de ikke gav ham No mere, førend han endelig efter mange Afveie fandt den hos ham, som siger: "Kommer hid til mig alle I, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile" (Math. 11, 28).

Barnlig Njærlighed.

En rørende liden Historie fortælles fra den nys stedfunde skrækkelige Overfømmelse af Johnstown. Under Flommen søgte Frank Frauenheiser at redde sin Kone, sin lille Søn og sine to Døtre ved at bringe dem op paa Taget af sit Hus. Konen og den ældste Datter kom bort i Strømmen. Men det lykkedes ham at holde de to mindste Børn, indtil Huset faldt sammen. De kom da ned mellem Ruinerne, og Faderen arbejdede i timervis for at befri dem. Da han endelig naaede dem, sagde den lille Gut: "Bryd dig ikke med at redde mig, Papa. Jeg sidder fast her. Faa Katie ud!" — Pigen's ene Ben var bruffet, og hun raabte til Faderen, at det var unyttigt at forsøge at frelse hende: "Se blot til at faa reddet lille Bror!"

Faderen var heldig nok til at bringe begge Børnene ud af Gruset, og, da han tog Pigen i sine Arme, var hendes Ansigt hvidt af Smerte, da det brukne Ben værkede saa slemt. Men, da hun var bragt ind i et Hus, saa hun pludselig op og sagde med et Smil: "Vær ikke saa bedrøvet, Papa! Jeg vil være saa snil mod dig, saa —!"

Gaadesulde Spørgsmaal.

Hvad er det, som gaar gennem Bussen uden at rasle?

Naar ligner Narren den vise?

Naar staar Keiseren paa eet Ben?

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.